

Apróságok

Professzor: — Meg tudná-e mondani, hogy miért úsznak a halak minden tavasszal hatalmas csoportokban a Góly-áramlat irányába?

— Azért, mert nincs pénzük hajójegyre!

— Miósoda?!

— Nincs pénzük, mert útközben elitták!

Megkérdezték egyszer egy egyetemi hallgatót, aki arról volt közismert, hogy csak végszükség esetén látogatja az előadásokat:

— Véleményed szerint melyik az elviselhetőbb kivégzési mód: a főbeütés, vagy az akasztás?

— Természetesen az akasztás — végta rá gondolkodás nélkül barátnom. Ugyanis akkor legalább még utoljára lóghatok egy nagyot!

— 51 —

Néprajzi Hét

A SZOTE-klubban március 7-től 14-ig Néprajzi Hétet rendeznek.

Március 7.: A Néprajzi Hét megnyitása. Táji jellegzetességek az Alföld népművészetében címmel dr. Juhász Antal néprajzkutató tart előadást. Ezt követően Bartha Pál putnoki név festő kiállításának megnyitására kerül sor.

Március 8.: Az Alföld népművésze című kiállítás megnyitása a Szemklinikán. A SZOTE-klubban Örök dalladák címmel a GYTK irodalmi színpada mutatkozik be. Az estet tánccház zárja a SZOTE népi táncsoportjának közreműködésével.

Március 9.: Földédesanyám — Jancsó Andrienne balladestje. Közreműködik Faragó Laura.

Március 10.: Tápé népi életéről íj. Lelé József tart előadást, majd a Muzsikás együttes koncertezik.

Március 11.: A Szemklinikán Moldován Domokos vetítéssel egybekötött szerzői estjét rendezik meg.

Március 14.: Kiállítás megnyitása — festészet, fafaragás.



Legyőztük a debrecenieket!

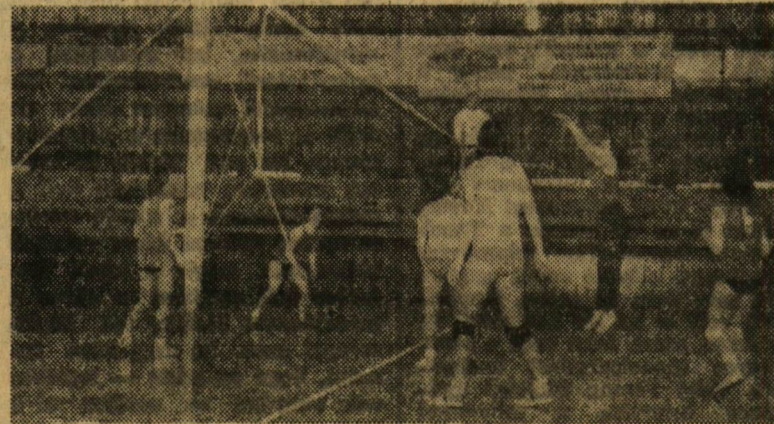
A szombatot figyelembe véve, egyetemistáknak szokatlanul korán (jó néhány perccel nyolc után), ezáltal meglehetősen gyér érdeklődés mellett gyülekeztek február 19-én az újszegedi Városi Sportcsarnokban az immár hagyományossá vált JATE — KLTE sporttalálkozó résztvevői. Még meg sem kezdődtek a csatározások, izgalomra máris voltak: debreceni vendégeink ugyan-

sérleteznek, mivel a debreceniek fegyelmélet, jó védekezéssel igyekeznek megakadályozni a pontszerzést. Később azonban a jól időzített és pontos indítások felőrlik az ellenfél erejét és idegét. Kenéz Tibor és társai egy-egy alakításukkal már a nagyokra emlékeztetnek. Végül, akár csak a lányoknál, itt is 17 pontos (48:31) JATE-győzelemmel

rúl sorra. Bár a mieink jól kezdenek, a vendégek hamar lehúzzák a kedélyeket, összeszokottabb, kombinatívabb játékkal szinte tetszés szerint érik el góljukat. Persze, ebben közrejátszik csapatunk széteső védekezése, no meg az, hogy a legnagyobb ziccereket is kihagyják. A közönség bosszankodik. A második félidőben fiatalok megegyezően megkísérik az egyenlítést, ekkor azonban a debreceniek kapusa segít bravúros védésével a társainak, s a vendégek megérdemelten győznek 15:9 arányban.

Az igazi foci?

Már csupán a fiúk kispálya labdarúgó-mérkőzése van hátra a csaknem ötórás nonstop sportműsorból. A kezdés egyelőre várat magára, míg a debreceniek néhány játékosuk kicseréli a kézilabda meccsen átmedvekedett mezt. Végre felharsan a sípszó: útjára indulhat a fekete-fehér pettyes labda. Védelmi hibából a vendégek szerzik meg a vezetést, csapatunk azonban okos góllal hamar egyenlít. Majd Leicht Gábor két ügyes alakítása után máris 3:1-re alakul az eredmény. Elvezetes a játék, tesszik a szurkolóknak is. A fordulást követően a vendégek következnek a góllövésben, s már-már levegőben lóg az egyenlítés, amikor a JATE-csapat ismét támadásba lendül. Kenéz Sándor és Török Barna irányításával rövidesen három góllal növekszik az előny, a KLTE-nek a mérkőzés végéig már csak egy alkalommal sikerül hálába juttatni a bört. A végeredmény: 6:4. Nagy taps köszönti a levonuló csapatokat. A



Ki ugrik magasabbra?

is — a félreérthető levélváltások alapján — ragaszkodtak a férfi kézilabda-mérkőzés lejátszásához. Az előző napon felozlatott JATE csapatát éppen ezért a rendelkezésre álló rövid idő alatt kellett összeverbuálni, gyorslábú küldöncök segítségével. Ugyanakkor női kézilabdacsapatot vendégeink nem hoztak. Az előzmények után vegyük sorra az eseményeket:

Kosárhullás

Kisebbségi huza-vona után a kosaras lányok végre megkezdik a játékot. Csapatunknak már az elején tetemes előnyre sikerült szert tenni, a vendégek huzamosabb ideig még pontot sem érnek el. A félidő befejezése előtt a cserepadok is szóhoz jutnak. A debreceni lányok ezt kihasználva, nagyobb összpontosítással, 11 pontra dolgozzák le hátrányukat. A második játékrészben leányaink erősítenek; különösen Tóth Edit és Hódi Klára van elemében, s jó helyzettudásukkal, pontos távoli dobásaikkal nagyban hozzájárulnak a JATE csapatának 17 pontos győelméhez. (38:21)

Még tartott a leányok mérkőzése, amikor fiú kosárlabdázóink — alkalmazkodva a Sportcsarnok adta lehetőségekhez — sajátos módon végeztek a bemelegítő gyakorlatokat. Edzőjük a nézőtér állóhelyről szolgáló folyosószerű részére rendelte őket — néhány izomfeszítő vágásra. Jó színvonalú, küzdelmes mérkőzést láthat a férfi kosarasoktól a lassacskán növekvő számú közönség. Csapatunk tagjai először inkább távoli dobásokkal ki-

ér véget a küzdelem. Már a taps is felhangzik a tribünön!

A vendégek percei

Ezután, pihenésképpen, a JATE és a SZOTE női röplabdázói adnak izelítőt tudásukból. A meccs érdekessége, hogy a lányok nem szettek, hanem időre játszanak. Bár a „röpsiek” játéka szemre tetszetős, az érdeklődés inkább a Sportcsarnok társalgójából érkező hírek felé irányul. Ott, ugyan-



Harcban a labdaért (Fotók: Buzási Gábor)

is nemrég kezdődött két-két pár jelenlétével a női és férfi sakkcsapatmérkőzés. Mire azonban a kíváncsiabbak rácsanják magukat az állások megtekintésére, a JATE csapatából már csak Balog Iván izzasztja ellenfelét. A többieket vendégeink rövid idő alatt „elintézték”. Végeredményben 3:1-re nyernek a debreceniek. Ezzel azonban még nincs vége győzelmeik sorának! A férfi kézilabda-mérkőzés ke-

nézőterén általános vélemény: szemet gyönyörködtető volt a játék.

Az összesítésben az öt mérkőzés közül hármat nyertek a hazaiak, kettőt pedig a KLTE sportolói. Tehát sikerült visszavágni az ősi debreceni vereséget. A sporttalálkozó résztvevői — immár jó ismerősök, barátok — a legközelebbi vizionlatás reményében búcsúztak egymástól.

SZALAY ZOLTÁN

Mi várható a latin kontinensen?

Latin-Amerika — sokféle képzet, gondolat társulhat ehhez a szóhoz, szinte mindenkihez más-más gondolatokat ébreszt. Bizonyos azonban az, hogy mi, fiatalok, néhány gondolatátvitás, „kapcsolás” után óhatatlanul eljutunk a forradalom problémájának gondolatához.

Latin-Amerika és forradalom. Egészen természetesnek érezzük ezt a gondolatátvitást. Alig múlik el nap, hogy ne kapnánk e nagy nyugati kontinensről valamilyen érdekes, izgalmas információt. Che Guevara, Tupamarok, gerillaharc — gondolataink erősen peregnék e távoli földrészen lejátszódó eseményekről. És azt sugallják, hogy a társadalmi változás elkerülhetetlen. De hogyan fog mindez megvalósulni? Nemzeti keretek között, vagy kontinentális, egy egész földrészt lángbáborító forradalommal?

Többek közt ilyen kérdések megválaszolásában segít bennünket Rodney Arismendinek, Uruguay Kommunista Pártja főtitkárnak a közelmúltban megjelent könyve: A forradalom és Latin-Amerika.

A mű 15 év munkásságából állt össze, másfél évtized cikkeiből és beszédeiből ad válogatást. Születésükkor ezek úgyszólván kivétel nélkül aktuális politikai eseményekhez kötődtek, gyűjteményük azonban egységes egészet alkot. Tükröződik bennük az Uruguayi Kommunista Párt stratégiája.

Kontinentális forradalom — élő, eleven probléma és egyben alapkérdés. Arismendi ezért e fogalom tisztázásával vezeti be könyvét. Leszögezi, a kontinentális forradalom koncepciója nem azonos azzal, hogy a forradalom egyidejűleg robban ki Latin-Amerika szerte. Ennél sokkal többet jelent, lényegében azt, hogy a nemzeti-demokratikus átalakulás színtere a szubkontinens egésze. Ez abból következik, hogy — a véleményével egyetértünk — bár az egyes országok fejlettségi szintje eltérő, de bizonyos alapproblémák mindenütt azonosak. Nevezetesen a társadalmi-gazdasági szerkezetben felismerhető torzulások, a struktúrák elmaradottsága és alárendeltsége az USA imperializmusának.

Megvilágítja az agrárkérdés jelentőségét éppen úgy, mint ahogy kitér a munkásság és a diákság szerepére is.

A 60-as évek diákmozgalmait áttekintve beszámol arról, hogyan sikerült a kommunistaoknak befolyásukat erősíteni az egyetemi ifjúság körében. Nyilván felveti a kérdést: „A fiatalok felkelése: zendülés vagy forradalom?” A válasz megfogalmazásában Arismendit személyes tapasztalatai segítik, hiszen mindig nagy kedvvel tett eleget azoknak a meghívásoknak, amelyeket a különböző ifjúsági szervezetektől kapott. Az ilyenkor folytatott beszélgetések hatása, az egyes nézetek és elgondolások alapos megismerése tükröződik abban a szociológiai értékelésben, amit az egyetemi ifjúságról ad. Hangsúlyozza, hogy az egyetemi ifjúságról szólva különböző társadalmi rétegekre kell gondolnunk. A latin-amerikai egyetemisták többsége a közép-rétegekből származik, amely a

helyzetéből adódóan jelenleg a radikalizálódás útját járja. Ebből az következik, hogy potenciális résztvevője egy antiimperialista forradalomnak és bizonyos rétegeit tekintve olyan erő, mely képes egyúttaladni a proletariátussal a fejlettebb szakasz, a szocialista forradalom felé. Természetesen ez az út nem egyszerű, hiszen szakmai, kulturális tevékenységük során óhatatlanul beleütköznek a mély válságban levő társadalom korlátaiba. Nyilvánvalóan nem közömbös az, hogy ez a potenciálisan meglevő erő a jövőben hogyan válik valóságos erővé. Az észak-amerikai imperializmus látja a diákok lázadásának veszélyességét, s minden lehetőséget megragad, hogy behatoljon Latin-Amerika egyetemére. Kezdvé a Camelot-tervnek — a CIA szociológiai kutatómunkaként feltüntetett ideológiai diverziója — megvalósításától, az ún. „elit”-ről szóló mélysegesen reakciós tanok hirdetéséig. Az utóbbinak lényege az, hogy az egyetemisták, az oktatók és a többi értelmiségi valamiféle új osztályt alkot, mely hivatott a társadalom irányítását átvenni. Az „új intelligencia” tehát a felsőfokú intézmények terméke. Arismendi rámutat, hogyan veszíti így el a társadalmi osztály konkrét anyagi tartalmát, hogyan válik semmitmondó, általános hamisítvány.

Ezután meghatározza a diákságnak, mint a forradalmi átalakulás egyik hordozójának helyét, szerepét a nemzeti-demokratikus átalakulásban. Ma csak a proletariátus van abban a helyzetben, hogy a forradalom vezető osztálya legyen. A parasztsággal szövetséges munkássztyál vezette egységfrontban az értelmiségnek és a diákságnak jelentős helyet kell elfoglalnia. Ezt az alapvető igazságot tükrözi az egyetemisták jelszava is: „Munkások és diákok egységben előre!”

A továbbiakban rátér egy másik, a nemzetközi kommunista mozgalom szempontjából is jelentős kérdésre: hogyan valósul meg a mindennapi harci gyakorlatban a kommunista és munkáspártok egysége? Az internacionalizmus helyes értelmezése nagy segítséget jelent a földrészhataladásért küzdő erőnek. A gyakorlat fényesen bizonyította a forradalomról alkotott lenini koncepció helyességét. Csattanós választ adott azoknak, akik tudományosan megalapozatlan, a napi harcban kudarcot vallott elméleteket próbáltak előtérbe állítani. Kuba példája, a vietnámi nép hősi harca mindenki előtt bizonyítja a nép erejét. Arismendi azonban óv a sematikus általánosításoktól: a forradalmat nem lehet lemásolni, az minden nép önálló „hősi alkotása”.

Rodney Arismendi tanulmányai kiternek a latin-amerikai forradalmi, antiimperialista harc aktuális kérdéseire is. Napjaink feladatait áttekintve megállapítja, hogy Latin-Amerika kommunista pártjai mind újabb megpróbáltatások előtt állnak. Bonyolultabbá váltak a harc feltételei, s fokozódott az imperializmus agresszivitása a latin kontinensen. De a harc nehézségei, bonyolultsága ellenére is a pártok erősödnek.

KALMÁR-ABRAHÁM

Diáksportfigyelő

A tavasz közeledését bizonyítja, hogy több sporttalálkozóra kerül sor márciusban. Az Országos Egyetemi és Főiskolai Bajnokság keretében három sportágban: március 14–25-én sakkban, 26-án súlyemelésben, 29–31. között pedig röplabdában mérkőzések színhelye a SZOTE sporttelepe lesz. Március 21-én a kispályás labdarúgó Egyetemi Kupát rendezik meg az Ady téri sportpályán, ugyancsak ezen a napon kezdődik a Ságvári Endre Gimnázium sportcsarnokában a tollaslabda-bajnokság.

Sítúra — meglepetésekkel

Ugy tűnik, Fortuna nem fogadta kegyeibe a Tanárképző Főiskola természetjáróit. Az első, emlékeztető túrának — mint arról már beszámoltunk — a Nagy Milic megmászása helyett nagy futás lett a vége... A Csongrád megyei kirándulás már jobban sikerült: Bár itt is volt néhány kellemetlen apróság, Hódmezővásárhelyen minden bizonyra megneszelték, hogy balszerencsés túrázók érkeztek a városba. Ugyanis „tiszteltünk” látogatásunk napján zárva volt az ország múzeuma...

A harmadik kiruccanás, egy borsosnyói sítúra, melyet február közepére terveztünk, már baljós előjelekkel kezdődött. A jelzett időpontban ugyanis már nyoma sem volt a télnek. Hónak természetesen se híre, se hamva... Másnap viszont eleredt az eső. Mondták is sokan: ebből már legfeljebb csak vízisielés lesz!... és lámcsak: a sora ironiája — a tréfa kishíján valóra vált. Sílecekkel felszerelt buszunk ugyanis kénytelen volt néhány percre hajóvá alakulni. Az Ipoly kiáradt medréből, és több helyen is elárasztotta a Nagyborzsönybe, uticélunk felé vezető utat. Hála buszvezetőnknek, aki bebizonyította, hogy hajóskapitányként is kiválóan megállja a helyét, sikerült — a szó szoros értelmében — szárazon megúszni a vízibuszozást.

A második meglepetés Nagyborzsönyben érte bizakodó társaságunkat. A „jól tájékozott” helybeliek ugyanis közölték, hogy egy szem hó sincs már a Börzsönyben. Talán mondanom sem kell: térdig érő hóban tettük meg a Nagyhideghegy csúcsára vezető utolsó métereket. Méghozzá sílecek nélkül! Mert a jól tájékozott helybeliekre hallgatunk... Dél körül megennyhült az idő, így aztán az első napi program sárgasáttal végződött. Másnap már okultunk a történelekből, sílecekkel is vittünk. Örömmel közölhetem: volt aki sílécen, volt aki poszin... de végülis mindenki sielt. És ez a lényeg egy sítúrán... vagy nem?

— dzsö —